

30

Εἰς τὴν
ΕΛΛΑΔΑ
Ἕτερον Ὠδάριον

Στὴν σκιὰν ἐνὸς δένδρου ὕπνον κειμένος
ἀνέπνεον βαθύν, μὰ μὲ καρδίαν
περίλυπον, γιὰ τὴν εὐτυχίαν
τῆς Ἑλλάδος στὸν νοῦν μου εἶχα καὶ σθένος.

[5] Ὅταν μίαν φωνὴν ἔτο' ὑπνωμένος,
σήκω, ξύπνα, γροικῶ· τί ἀθυμία,
τί ὕπνος εἶν' αὐτός; ποῖαν δυστυχίαν
ἔχεις καὶ κείτεσ' ἔτσι τεθλιμμένος.

[10] Ξυπνῶ καὶ βλέπω εὐθὺς ἄνω νὰ μένει
ἡ ἴδια ἡ Ἀθηνᾶ μὲ παρρησίαν,
κι ἔτσι ἀπὸ ψηλὰ μοῦ συντυχαίνει.

Τῆς Ἑλλάδος τῆς πρὶν τὴν εὐδοξίαν
χρόνος τινὰς ποτὲ δὲν τὴν μαραίνει,
γιὰτὶ ἀμάραντος εἶναι ἡ σοφία.

Αθανάσιος Καραθανάσης (επιμ.), *Ἀνθη ευλαβείας* [Νέα Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη. Ποίηση 36], Ἑρμῆς, Ἀθήνα 1978.